

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Honore, Dignis Vel Indignis, Jvste Vel Inivste, Deo
Semper Jvstissimo, Dato, Negato, Violato**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 8. Gloriam humanam, nequaquam, vt finem operum nostrorum, esse
spectandam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48689)

suam; hoc est, veram æternamque gloriam in vanam & perituram gloriam mutaerunt. Sustineamus inuicem, & labores huius vita mutuis adiumentis perferamus, ait Lactantius, nec tamen si quid boni operis fecerimus, gloriam captemus ex eo. Monet enim Deus, operatorem iustitie non oportere esse iactantem; ne non tam mandatis celestibus obsequendi, quam studio placendi, humanitatis officio functus esse videatur, habeatque jam pretium gloria quod captauit, nec pramium celestis illius ac diuina mercedis accipiat.

Lactant.
lib. 6. In-
stit. c. 18.

§. VIII.

Gloriam humanam, nequaquam, ut finem operum nostrorum, esse spectandam.

In eundem sensum multa disserit D. Hieronymus, sed grauissimè idem Hiponensis Antistes, dum laudis humanæ cupiditatem, meram vanitatem esse demonstrat.

S. Hieronymus in cap. 5. ad Galat.

Magni interest, inquit, cum aliquid boni facimus, cuius rei contemplatione faciamus. Officium quippe nostrum non initio, sed sine pensandum est: ut scilicet non tantum si bonum est, quod facimus, cogitemus. Hos oculos quibus contemplamur, quare faciamus, quod facimus, auerti poscit (Psalmista) ne uideamus vanitatem: id est, ne hanc attendat, propter quam faciat.

S. Augustinus serm. 12. in Psalms 118.

faciat, cum boni aliquid facit. In qua vanitate
 precipuum locum obtinet amor laudis huma-
 na, propter quam multi magna fecerunt, qui
 magni in hoc seculo nominati sunt, multumq;
 laudati in ciuitatibus gentium, quarentes non
 apud Deum, sed apud homines gloriam. Et pro-
 pter hanc velut prudentes, fortiter, temperan-
 ter, iusteq; viuentes, ad quam peruenientes
 perceperunt mercedem suam, vani vanam.
 Ab hac vanitate volens Dominus auertere ocu-
 los suorum: Attendite, inquit, ne iustitiam
 vestram faciatis coram hominibus, ut videa-
 mini ab eis, alioqui mercedem non habebitis
 apud Patrem vestrum, qui in calis est. Deinde
 cum ipsius iustitia quasdam partes exequeretur,
 precipiens de elemosynis, de orationibus, de ie-
 iunijs, ubique id admonuit, ne aliquid eorum
 propter gloriam hominum fiat, Et ubiq; dicit,
 eos, qui propterea faciunt, percepisse merce-
 dem suam: id est, non aeternam, qua Sanctis re-
 posita est apud Patrem, sed temporalem, quam
 quarunt, qui contemplantur in suis operibus va-
 nitatem. Non quia ipsa laus humana culpanda
 sit (nam quid tam optandum est hominibus,
 quam ut eis placeant, qua debent imitari?) sed
 propter ipsam laudem bene operari, hoc est va-
 nitatem in suis operibus intueri. Adstipulatur

D. Tho-

D. Thomas his verbis: *Illi, qui solum propter honorem, vel bona faciunt, vel mala vitant, non sunt virtuosus.* Et Philosophus docet, *non esse verè fortes, qui propter honorem fortia faciunt.* Neque enim virtus, sed ambitio est, propter humanum honorem aliquid facere. Sic innumerabilis hominum multitudo perit in sua vanitate, dum non solum nobilitatem, indolem, ingenium, vires animi & corporis, artesque & industrias suas, opesque omnes, & scientiam, & militiam, & quidquid denique apud profanos eminet, vel excellit, sed ipsas etiam virtutes & supernaturalia dona nonnumquam laudibus humanis dedicant consecrantque, amittuntque premium diuinum, in vanam gloriam commutatum. Hinc tot, apud antiquitatem, Philosophi, tot heroës ac duces, vel sapientissimi vel fortissimi, tot præclari artifices & magistri euanuerunt in cogitationibus suis; & si quid laude dignum fecerunt, receperunt in hac vita mercedem suam, quia laudem quaerunt, longè meliùs secuturam, si non quaerissent. Altiora (non nos) quaerere, & *que sursum sunt, non que super terram*, Christus docuit; & tamen, omisâ verâ æternaque gloriâ, umbras secta-

S. Thom.
2. 2. q. 131.
art. 1. ad
3. & 1. 2.
q. 2. art. 2.
ad 1. Ari-
stotel.
Ethic. 3.

Coloss. 3.
1.

sectamur? similes ijs, qui folia legunt ex arbore fructum prætereuntes; aut ijs, qui quia
 Boët. lib. 2. de Consolat. prosa. 7. *amant ipsi sibi somnia fingunt. Quare tales*
 Boëtius in hunc modum alloquitur: *Vos immortalitatem vobis propagare videmini, cum futuri famam temporis cogitatis. Nimirum sicut mendici, qui delicias principum sperare non possunt, mucido pane satiantur; ita sufficit illis honor caducus, qui æternum non sperant. Hoc videre fuit in Themistocle, qui ad Olympiæ certamen profectus, cum in stadium processisset, omnes, neglectis certaminibus, oculos in eum coniecerunt, in eoque complexando diem totum consumpserunt, ac Themistoclem illum cum plausu & admiratione peregrinis ostenderunt. Ea re vir gloriæ omnium cupidissimus dixit amicis, se eodie laborum, quos pro Græcia suscepisset, omnium fructum amplissimum reportasse. Christianus diuersum iter ambulans ait: *Querant Iudæi gloriam, qua ab inuicem est: ego hanc requiram, qua à solo Deo est. Omnis quidem gloria humana, omnis honor temporalis, omnis altitudo mundana, aterna gloria tua comparata vanitas est, & stultitia.**

Plutarch. in Themistocle.

Thom. de Kemp. lib. 3. de imit. c. 40.